

Marno János

[AZ ANNA-VERSEKBŐL]

Anna

komor gondolatokkal ébred, mintha
bontanák a tetőt a feje fölött,
vagy ellenkezőleg, álmenyezettel
ereszkednek alá, összepréselik
úgyszólván, őt magát is, mint légterét,
galériát emlegetve, melyre föl
nem nézne semmi pénzért. Apro-pó, pénz;
mint érme, s hiánya, mely elemészt
érzelmeinket Anna iránt, ruhánk
turkálóból, és vagy négy hónapja nem
cseréltünk a borotvánkban a pengét.
Puhák vagyunk és tüskések és renyhék.

Anna

után botorkálva reggel a dohos
folyosón, s megcsúszván egy ajtószárnyal
megütközve ocsúdnánk újra, s lelkünk
öblösnek és üresnek hat, mintha meg-
halt volna társunk, kit az Isten tudja,
hogyan hívtak. Vagy tudja, elnémulva,
mihelyt imánkba próbálnánk foglalni
azt. S arra vinné is már, felszakítva
másik ajtót, testünket tán kijjebb még
a huzat, rétek illatába fúrva
orrunk, mely eldugult a könnyezésben,
hogy baltafejük horgasztva kísértsen...

Anna

hízik, száztíznel magába zárkózik,
és behangosítva követi a ház
életét, lepisszegve óránként az
ölében a macskát. A macska dagaszt,
és nem is szándékozik abbahagyni
egyhamar a dagasztást, ahogy bennünk
sem merül fel külön szó egyelőre
a dagasztásnál, már rég nem gondolunk
semmire, még egy motorháztetőre
sem, amihez pedig a dorombolás
alapul szolgálhatna. Terelgetvén
figyelmünket, rá a *macskakörmökre*.

Anna

húsa tehát kellőképpen híg ahhoz,
hogy a legszilárdabb állapotában
is magába nyelje az embert, mintegy
a saját kortyának örvénylésével
egy elnyújtózó szempillantás alatt.
A macskát az ölében már mondtam. Azt,
ahogy a karmaival, félálomban,
szaggatva lazítja egyre, csak egyre
tovább a talajt, a mélyét vizsgálva
és nem gyümölcse magvát, s állagát a
mélységnek, melyet a szövet homályba
burkolva tüntet fel szürkület gyanánt.

Alföld, 2010/4.

(Marno János 1949-ben született Budapesten. Verset, prózát és esszét egyaránt ír. József Attila- és Babérkoszorú-díjas.)